

Презъ май на следната година турскитѣ власти заточиха Дамянъ Груевъ въ Мала-Азия, кждето вече гниеа д-ръ Татарчевъ, Хр. Матовъ и другитѣ македонски революционери. Турцитѣ бѣха се научили вече за срещитѣ му съ Гоце Дѣлчевъ и побързаха да го отдалечатъ отъ Македония, кждето борбата срещу непосилното иго вземаше застрашителни размѣри...

(Свършва въ четвърта книжка)

Теодосий Анастасовъ

ВЕСЕЛЯЦИ

Тръгна Кольо по шосето за гарата. Крачи ли крачи. Подпира се съ дебелия бастунъ, дигне дѣсния кракъ и стѣпи здраво на земята. Следъ това дигне по-късия, лѣвия кракъ, и докато го сложи на земята, можешъ да преброишъ: едно, две, три — та дори до петъ.

Куца Колю. Тѣй се родилъ той съ лѣвия си кракъ по-късъ. Куцъ е той, но е веселякъ. Никому се не сърди и никой не може да го разсърди.

Веселякъ е и Горо. Но и той си има свой недостатъкъ. Поиска ли да каже нѣщо, отвори уста, започне да мига съ очи и, докато изрече една дума, можешъ да преброишъ, не до петъ, а дори до десетъ. Заеква горкиятъ.

Голѣми приятели сж Кольо и Горо. И често се срѣщатъ и разговарятъ.

Та тръгна Кольо този день за гарата. Крачи той, подпира се съ бастуна и прави крачка следъ крачка.

Отгдето изкочи насреща му Горо. Като видѣ той голѣмитѣ крачки на Кольо, засмѣ се, отвори уста и го запита:

— А-а-а, бе, Ко-о-о-ол-ъ, на Кюс-те-е-е-е-н-ди-и-и-лъ ли си тръ-ъ-ъ-ъ-г-г-на-лъ?

— На Кюстендилъ, на Кюстендилъ, — отговори бързо Кольо и се засмѣ... Защото до Кюстендилъ шосето е дълго цѣли четиридесетъ километра.

Засмѣ се и Горо и пакъ запита:

— Е-е-е-е-е, к-о-о-о-о-га ще сти-и-и-г-г-не-е-е-шъ т-а-а-мъ?

— Ехъ, кога?... До като изпѣешъ ти пѣсенъта „Боряно, Борянке“, азъ ще стигна въ Кюстендилъ и ще се върна. — отговори Кольо, засмѣ се и пакъ закри.

Александъръ Спасовъ